

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **R. K.**, t. č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Heyrovského 1178, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2013, č.j. OAM-244/ZA-ZA04-K01-R3-2011, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jana Urbana se určuje částkou 8.228,-Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové na účet soudem ustanoveného zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce přicestoval do České republiky v září 2007. Žádost o mezinárodní ochranu uplatnil dne 25. srpna 2011 s tím, že je ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany či hnutí. Tvrdil, že od roku 2004 pracoval na úřadě v Drohobyči jako ekonom, kde byl údajně nucen podílet se na

finančních podvodech místní mafie. Po odmítnutí spolupráce byl fyzicky napaden a následně léčen v nemocnici. Tento konflikt oznámil policii, poté následovaly výhrůžky žalobci i jeho rodině. Z obav z dalšího násilí vzal oznámení zpět a posléze byl ze zaměstnání propuštěn. Tvrdil, že by se mu žádné pomoci od kompetentních orgánů nedostalo, neboť na Ukrajině funguje korupce. Stejně tak by nebylo efektivní přestěhování se na jiné místo v zemi. Do České republiky přicestoval v září 2007, vydělal si zde finanční prostředky a rozhodl se navštívit země Beneluxu. Tam ho údajně poznal nějaký Ukrajinec a označil žalobce za donašeče. Poté byl fyzicky napaden, udeřen do hlavy či dostal silný elektrošok. Po dobu dvou týdnů byl hospitalizován v nemocnici a poté se vrátil zpět do České republiky. Návrat na Ukrajinu vyloučil, neboť by mu tam hrozila dle jeho přesvědčení smrt. Tyto informace potvrdil a rozvedl v pohovoru konaném dne 30. srpna 2011.

[2] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (event. správního orgánu), který posoudil uvedené důvody, shromáždil četné informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“) neudělil.

[3] Správní orgán na žalobní námitky zareagoval vyjádřením ze dne 24. února 2014. V něm popsal žalobní námitky a shrnul podstatné okolnosti žalobcova příběhu tak, jak jej sám žalobce prezentoval v průběhu správního řízení. Předně poukázal na předchozí dva zrušující rozsudky krajských soudů, které žalovanému vytýkaly pochybení související s úvahami ve smyslu § 14a zákona o azylu. Zopakoval informace, na základě kterých skutečnosti žalobcem uváděné posuzoval, a které jsou zaznamenány v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Připomněl, že původcem potíží žalobce měly být soukromé osoby a žalobce, i přes možnost ochrany objektivně v zemi původu existující, se této možnosti nedomáhal. V tomto ohledu odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2005, č.j. 6Azs 479/2004-41, podle kterého pro to, „aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.“ Stejně tak nevyužil dostupné možnosti vnitřního přesídlení, ačkoli mu v této cestě nic nebránilo. Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou mící do nedostatečně zjištěných důvodů vztahujících se k možnosti udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. O odborné erudici specialisty z oboru psychiatrie nepochyboval, nicméně samotný žalobce žádné aktuální problémy neuváděl. V případě potřeby by mohl kontaktovat příslušné pracovníky pobytového střediska. A po návratu na Ukrajinu by žalobci byla potřebná péče poskytnuta, jak vyplývá ze shromážděných informací, konkrétně zprávy IOM ze srpna 2012.

[4] Rovněž se podrobněji věnoval otázce návratu žalobce a s tím související možnosti udělit mezinárodní ochranu dle § 14a zákona o azylu. S odkazem na shromážděné informace rozebral důvody, pro které naplnění podmínek pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany rovněž neshledal. Trval proto na zamítnutí žaloby, kterou po vyhodnocení všech shromážděných důkazů nepovažoval za důvodnou.

[5] Krajský soud přezkoumával v pořadí již třetí rozhodnutí stěžovatele ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany; předchozí rozhodnutí stěžovatele byla zrušena rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25. ledna 2012, čj. 56 Az 48/2011-24, a rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. června 2013, čj. 32 Az 12/2012-72. Důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele byla v prvním případě skutečnost, že stěžovatel zamítl žádost žalobce dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, aniž se zabýval možným udělením mezinárodní ochrany ve formě

humanitárního azylu. Ve druhém případě krajský soud žalovanému vytkl, že po předchozím zrušujícím rozsudku soudu neprovedl se žalobcem doplňující pohovor za účelem získání aktuálních informací o jeho současné situaci včetně zdravotního stavu, a současně upozornil na zcela absentující úvahu a odůvodnění vztahující se k neudělení humanitárního azylu.

[6] Po tomto zrušujícím rozsudku provedl správní orgán dne 15. října 2013 se žalovaným doplňující pohovor. V jeho průběhu žalobce prakticky odkázal na jím dříve sdělené informace, když zopakoval své potíže v zaměstnání a následné fyzické napadení. Poměrně zmateně vzpomínal na své návraty na Ukrajinu za doby pobytu v České republice, kdy po dobu svých návštěv bydlel u matky, nikam nechodil, žádné problémy neměl. Vrátit se zpátky na Ukrajinu nehodlá, chce si v České republice zajistit trvalé bydlení. Svůj fyzický stav označil za dobrý, nikoli tak stav psychický. Uvedl, že asi před rokem navštívil lékaře, který mu diagnostikoval schizofrenii, dále se však neléčil, neboť musel pracovat. Zmínil, že měl užívat léky, které utlumí hlasy v jeho hlavě, ale léky mu nezabraly. Tvrdil, že žádnou schizofrenii netrpí, na výzvu žalovaného přislíbil, že doloží nové lékařské zprávy.

[7] V mezidobí žalovaný shromáždil následující informace o Ukrajině: Informace MZV, č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011 týkající se především situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti; Informace MZV, č.j.113285/2012-LPTP ze dne 19. září 2012 obsahující informace týkající se možnosti podat si stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, informaci o institutu ombudsmana a rovněž stanovisko k návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu; Informace MZV, č.j. 110044/2013-LPTP ze dne 2. října 2013 znovu zaměřenou na otázku návratu a to i po dlouhodobém pobytu v zahraničí; informace Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012 s názvem Ukrajina; Informaci Amnesty International – Výroční zpráva z 23. května 2013; zpráva Freedom House z ledna 2013 s názvem Svoboda ve světě 2013 – Ukrajina; Informace MZ USA z 19. dubna 2013 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2012 a zpráva téže instituce za rok 2011 včetně informací obsažených v databázi ČTK, kdy ovšem poslední zpráva nese datum 27. dubna 2010.

[8] Ke zdravotnímu stavu žalobce je ve spise propouštěcí zpráva z léčebny Albertinum – OLU, Žamberk z lůžkového oddělení psychiatrie ze dne 4. dubna 2013, z níž se podává, že žalobce zde byl hospitalizován v období od 14.března 2013 do 29. března 2013. Propuštěn byl s diagnózou paranoidní schizofrenie a to s poučením o nutnosti medikace.

[9] Krajský soud po nařízeném jednání, kterého byl žalobce osobně přítomen, konstatoval, že v pořadí třetí rozhodnutí žalovaného považuje za správné, souladné se zákonem a odpovídající žalobcem sdělené situaci potud, pokud žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12 a dle § 13 zákona o azylu. Správní orgán se důvody žalobcem označenými zabýval dostatečně podrobně a pečlivě, shromáždil potřebné množství objektivních a věrohodných informací, a proto soud v tomto směru neshledal žalobu důvodnou. Neztotožnil se ovšem se závěrem žalovaného co do neudělení tzv. humanitárního azylu dle § 14, a s tímto tématem související neudělení tzv. „překážky vycestování“ dle § 14a) zákona o azylu. Na straně deváté svého rozhodnutí jasně popsal důvody, které jej vedly ke zrušení rozhodnutí žalovaného právě v této části a k vrácení věci k dalšímu řízení.

[10] Žalovaná se úspěšně bránila kasační stížnosti, kdy po jejím posouzení Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím ze dne 17. prosince 2014, č. j. 10 Azs 124/2014 –

35 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pod bodem [22] zrušujícího rozhodnutí uvedl následující: „*Nejvyšší správní soud se ztotožnil se stěžovatelem, že krajský soud porušil ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., neboť své závěry o zrušení rozhodnutí stěžovatele opřel o skutečnosti, které vyšly najevo až v řízení před krajským soudem, zejména chování žalobce při ústním jednání. Krajský soud ve svém rozsudku nevytkl stěžovateli žádné pochybení, kterého by se ve správním řízení dopustil a které by existovalo ke dni vydání rozhodnutí. Závěr o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu je pouze konstatován, aniž by byl odůvodněn.*“

[11] Pod bodem [26] svého rozhodnutí Nejvyšší správní soud vytknul nadepsanému soudu toto: „*Krajský soud v napadeném rozsudku dále nerespektoval povinnost přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). K této vadě řízení přihlíží Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti. Žalobce v žalobě (ve znění jejího doplnění ze dne 14. 1. 2014) nenapadl závěr o neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Jeho námitky se výslovně i obsahově vztahovaly k výroku o neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a k výroku o neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Nesprávnost závěrů o humanitárním azylu namítána nebyla, krajský soud tedy nebyl oprávněn jeho soulad se zákonem přezkoumávat.*“

[12] Pod bodem [27] Nejvyšší správní soud konstatoval toto: „*Žalobní námitky, u nichž bylo namítáno nedostatečné posouzení zdravotního stavu žalobce, směřovaly proti nesprávnému hodnocení podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel podle žalobce pominul rizika vyplývající z jeho onemocnění, která žalobci hrozí od něho samého, konkrétně zmínil sebevražedné sklony. Krajský soud byl povinen v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. posoudit důvodnost takto formulované žalobní námitky a své závěry soustředit k namítaným skutečnostem.*“

[13] Krajský soud poté opět nařídil jednání, kterého se zúčastnil toliko zástupce žalobce a žalovaný. Při jednání zopakoval průběh řízení před správním orgánem včetně důkazů, které žalovaný shromáždil a při svém rozhodování z jejich obsahu vycházel (viz bod [5] tohoto rozhodnutí). Zástupce žalobce setrval na důvodech podané žaloby, žádné nové důkazy nepředložil, neučinil žádná upřesňující tvrzení. Žalovaný s odkazem na obsah odůvodnění svého rozhodnutí a závěry přijaté Nejvyšším správním soudem požadoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[14] Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvodky k udělení doplňkové ochrany.

[15] S ohledem na obsah zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zjevné, že ten neshledal pochybení v té části rozhodnutí krajského soudu, ve které byla žaloba mířící do neudělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu zamítnuta jako nedůvodná. Ostatně v této části nebylo rozhodnutí krajského soudu napadeno ani žalobcem, ani žalovaným. Krajský soud toliko shrne, že se správní orgán důvody

žalobcem přednesenými zabýval dostatečně, shromáždil nezbytné informace k možnostem případné obrany a ochrany žalobce před svévůli soukromých osob a uzavřel, že ve smyslu těchto dvou ustanovení nejsou dány azylověrelevantní důvody. Své závěry věcně a logicky odůvodnil, a proto krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. července 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, necítí potřebu svými slovy znovu přepisovat již jednou uvedené.

[16] Krajský soud nemůže pominout, resp. spíše nezmínit, že žalobce v průběhu řízení před nadepsaným soudem předložil celou řadu lékařských zpráv z různých oborů a různého data, z nichž vyplývá, že jsou žalobci vystavována doporučení ke specializovaným lékařským vyšetřením, přičemž ten je zřejmě absolvuje. Žalobce rovněž předložil soudu vyšetření ze dne 26. února 2014 provedené psychiatrem z Fakultní nemocnice Hradec Králové. V jeho závěru je uvedeno, že jsou patrný prchavé známky psychózy, symbolismy, paranoidní percepce a abusus kanabionoidů. Žalobce vysvětlil, že se obává hospitalizace v nemocnici, bojí se lékařů, obává se, že by mu byly opět aplikovány ony psychotropní látky. Nicméně teprve v soudním řízení dával do souvislosti své zdravotní problémy a otázku neudělení tzv. humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí (jak již shora zmíněno) zrušil rozhodnutí žalovaného jak v této otázce, tak v otázce úzce navazující, tedy v otázce neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Předpokládal totiž, že žalobce se v případě negativního rozhodnutí buď podá kasační stížnost nebo novou žádost, ve které uplatní důkazy ohledně svého zdravotního stavu, kterými žalovaný nedisponoval, a které by byl povinen tak jako tak (s ohledem na volbu procesní obrany a následného postupu žalobce) stejně hodnotit. Zamýšlel svým shora popsáním postupem poněkud „zkrátit“ délku řízení o žádosti žalobce, byť způsobem poněkud nestandardním. A právě v tomto postupu krajského soudu shledal Nejvyšší správní soud pochybení, když krajský soud jednak rozhodoval o humanitárním azylu, aniž by ovšem bylo v žalobě rozhodnutí žalovaného právě v této otázce sporováno. Dále vycházel při svých úvahách z důkazů, které objektivně „vznikly“ až po vydání přezkoumávaného rozhodnutí.

[17] V bodě [25] zrušujícího rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že „...se ztotožňuje se závěry žalovaného vyjádřenými v odůvodnění napadeného rozhodnutí, dle kterých nižší úroveň státem garantované zdravotní péče na území státu, jehož je žadatel státním příslušníkem, nemůže být bez dalších okolností důvodem k udělení mezinárodní ochrany. Tento názor je potvrzen dnes již konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz např. rozhodnutí tohoto soudu č. j. 5 Azs 14/2012 – 30 ze dne 14. 11. 2013, č. j. 6 Azs 21/2013 – 26 ze dne 2. 10. 2013, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69 ze dne 26. 7. 2007. Nejvyšší správní soud proto shledal závěr stěžovatele o nesplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu zejména z důvodu dostatečně dostupné zdravotní péče o psychiatrické pacienty na Ukrajině zcela v souladu se zákonem.“ Z tohoto jednoznačného závěru je zjevné, že krajský soud nemohl v řízení postupovat jinak, nežli jasné stanovisko Nejvyššího správního soudu k otázce tzv. humanitárního azylu respektovat.

[18] V posouzení důvodnosti žaloby v té části přezkoumávaného rozhodnutí, které se týkalo otázky doplňkové ochrany obsažené v ust. § 14a zákona o azylu vycházel krajský zejména z podkladů shromážděných žalovaným, které zachycovaly situaci v zásadě k datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí. Současně krajský soud akceptoval výhradu uvedenou ve zrušujícím rozhodnutí, kdy mu bylo vytknuto, že

svůj zrušující rozsudek opřel o skutečnosti a důkazy, které k datu vydání správního rozhodnutí objektivně neexistovaly.

[19] Této otázce se žalovaný věnoval ve svém rozhodnutí na straně deset a jedenáct. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[20] Pro úvahy o možném návratu žalobce tak, aby ze strany České republiky nedošlo k porušení zásady non-refoulement, disponoval žalovaný informacemi (již výše vypsány pod bodem [7]), z nichž za situace žalobcem přednesené bylo možné přijmout závěr i k podmínkám § 14a zákona o azylu. Odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí včetně odkazu na informační zdroje a jejich obsah je zachyceno na již zmiňované straně deset a jedenáct. Při celkovém pohledu na případ žalobce, tedy při vědomí jeho přednesu, obsahu shromážděných zpráv a při stanovisku Nejvyššího právního soudu, lze uzavřít, že se správní orgán otázkou návratu žalobce na Ukrajinu zabýval v době svého rozhodování přiměřeně podrobně, a proto krajský soud jeho závěry akceptuje a plně na ně odkazuje. Žalobcův zdravotní stav zjištěný k datu vydání rozhodnutí žalovaného, stejně tak jako bezpečnostní situace na Ukrajině v této době, žalobci regulérně umožňovaly bezpečný návrat do země včetně poskytnutí odpovídající zdravotní péče. Ve vztahu k případné léčbě žalobce na Ukrajině odkázal stěžovatel na informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) ze srpna 2012, ze které vyplývá, že dle ukrajinských zákonů má každý právo na ochranu zdraví, lékařskou péči a zdravotní pojištění a léky jsou ve většině případů dostupné. Na Ukrajině existuje specializovaná síť psychiatrických léčených různé úrovně; nemocnice s vyšší úrovní se nachází v Kyjevě, pacienti zde dostávají stravu a lékařskou péči v plném rozsahu. Na situaci žalobce dále pamatuje Informace MZV č. j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011, která se věnuje situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. V případě žalobce se nejedná o osobu, vůči které by ve vlasti bylo vedeno jakékoliv trestní stíhání, sám žalobce ostatně nic takového ani netvrdil, a proto není důvodu obávat se, že by byl neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany po návratu na Ukrajinu vystaven nějakým postihům ze strany státních orgánů či jinak znevýhodňován. Obdobně hovoří Informace MZV ČR č. j. 113285/2012-LPTP ze dne 19. září 2012 a Informace č. j. 110044/2013-LPTP ze dne 2. října 2013.

[21] Ve shodě se žalovaným tak krajský soud po korekci svých úvah Nejvyšším správním soudem neshledal v případě žalobce důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu

(doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

[22] Lze nicméně konstatovat, že žalobce skutečně předložil celou řadu lékařských zpráv, jejichž obsah mohl nasvědčovat zhoršování žalobcových původně zjištěných zdravotních problémů. Zda-li do té míry, že by nově zjištěné skutečnosti mohly odůvodnit udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany dle § 14a, na to krajský soud odpověď nenalezl, a proto původně rozhodnutí žalovaného v těchto částech zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Po jasném stanovisku Nejvyššího správního soudu je zcela nepochybné, že žalovaná **v době vydání svého rozhodnutí posoudila zcela správně a v souladu se shromážděnými podklady jak otázku neudělení azylu, tak otázku neudělení tzv. humanitárního azylu. Správnosti rozhodnutí žalované v otázce neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu se krajský soud věnoval v bodech [18] až [20].**

[23] Pokud ovšem žalobce usoudí, že lékařské zprávy jím předložené soudu, event. aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině by mohly zakládat odlišný, a pro žalobce příznivější, pohled na otázku humanitárního azylu či na otázku udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, pak krajský soud poukazuje na bod [29] rozsudku Nejvyššího správního soudu, v němž je uvedeno: *„Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nad rámec poukázat na skutečnost, že novela zákona o azylu provedená zákonem č. 379/2007 Sb. s účinností od 21. 12. 2007 z ustanovení § 10 zákona o azylu vypustila dvouletou lhůtu, před jejímž uplynutím nebylo možné opakovaně žádat o mezinárodní ochranu. Případná nová žádost žalobce o mezinárodní ochranu, v níž by žalobce vznesl otázku aktuálního zdravotního stavu, by byla přípustná vzhledem k tomu, že se může jednat o novou skutečnost nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany (viz § 10a písm. e) zákona o azylu).“*

[24] S přihlédnutím ke stanovisku Nejvyššího správního soudu tedy žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek. Rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, a proto žalobu jako nedůvodnou s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

[26] Ustanovený advokát požadoval odměnu za dva úkony právní služby a s tím související paušální odměnu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: a) vyjádření ke kasační stížnosti; b) účast na jednání soudu dne 18. 2. 2015, při odměně za jeden úkon právní služby 3.100,-Kč. Za dva úkony právní služby po 300,-Kč za jeden úkon činí celkem 600,-Kč. Krajský soud tak ustanovenému zástupci žalobce přiznal odměnu za dva úkony právní služby ve výši 6.200,-Kč [§ 7, § 9 a § 11 odst. 1 písm. d), g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif] a náhradu hotových výdajů ve výši 600,-Kč (§ 13 odst. téže vyhlášky), celkem 6.800,-Kč. Tuto částku navýšil o 21% z titulu platby DPH o 1.428,-Kč na výsledných 8.228,-Kč. Odměna bude vyplacena z

účtu Krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet vymíněný advokátem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 18. února 2015

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně